

РЕШЕНИЕ

№ 7550

гр. София, 29.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6432** по описа за **2020** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, подадена чрез процесуален представител юрк. Р. Т. срещу РЕШЕНИЕ № 59528 от 06.03.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 116-ти състав, постановено по нахд № 10440/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че издаденото наказателно постановление не страда от порок във формата по чл.57 ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН, а правото на защита на санкционираното лице не е било нарушено, защото в НП единствено е била прецизирана правната квалификация на деянието, а не както неправилно е приел съдът, че същото е получило друга правна квалификация. Б. С. е взела участие и е упражнила процесуалните си права в пълен обем, както в административно-наказателното производство, така и в съдебния процес, поради което и при превратно прилагане на закона, съдът е отменил наказателното постановление.

Касаторът, чрез процесуалния си представител юрк.Р. Т. моли да се постанови

решение, с което да бъде отменено решението на СРС, НО, 116-ти състав по нахд № 10440/2019г. и спорът решен по същество, като се потвърди НП № 27-197/17.01.2019г. на изпълнителен директор на ИА“ Медицински одит“.

Ответникът- Б. Д. С. се представлява в проведеното публично съдебно заседание от адв.Р. Х., която изразява становище за неоснователност на жалбата. Представени са писмени бележки, в които се съдържат подробни аргументи относно правилността на съдебния акт. Заявено е искане за присъждане на направените в процеса разноски, представляващи адвокатско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № 59528 от 06.03.2020г. по нахд № 10440/2019г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 116-ти състав е отменил наказателно постановление № 27-197 от 17.01.2019 г., издадено от изпълнителен директор на ИА „Медицински одит“, с което на Б. Д. С. на основание чл.116б ал.1 от ЗЛЗ е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 2 000.00 лева за извършено административно нарушение по глава втора, раздел VI, т.1, т.1.2, т.1.3 и раздел V, т.4.2.3 и т.4.2.4 от Наредба № 3/06.10.2017г. на МЗ за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателства, чрез разпит на свидетеля Р. И. Б. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на протеклото административно-наказателно производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в противоречие в посочените подзаконовни нормативни актове в АУАН и в НП. Също така за първи път в НП е повдигнато обвинение за нарушение по глава втора, раздел V, т.4.2.3 и т.4.2.4 от Наредба № 3/06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 116-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни

норми.

Административно-наказателното производство е било образувано във връзка с постъпило постановление на СГП по пр.преписка № 7333/2018г., досъдебно производство № 523/2018г. по описа на 05 РУ на СДВР за извършване на проверка относно дейността на „ЦСМП- С.“. При извършването на последната е било установено, че на 28.02.2018г. е бил подаден сигнал на телефон 112 за нанесена телесна повреда на Д. Х. П. в [населено място],[жк], пред [жилищен адрес] между вх.Б и вх.В. Адресът е бил предаден за изпълнение в 20.08 часа на долекарски екип на медицински фелдшер М. Р., който е пристигнал до пациента на 12-минута. В 20.20 часа фелдшера е поискал да бъде изпратен реанимационен екип, който да транспортира пациента до лечебно заведение, поради съмнение за наличието на тежка черепно-мозъчна травма. В 20.21 часа от ЦСМП е тръгнал реанимационен екип на д-р Д. С., който е пристигнал на адреса в 20.30 часа. След като е установено конкретното здравословно състояние на пациента, същият е бил транспортиран до УМБАЛ [фирма]. В това лечебно заведение е било отказано хоспитализирането на пациента, поради липса на свободни легла в Ц. реанимация, като след проведена консултация със завеждащ работна смяна д-р Б. Д. С., екипът е бил насочен към УМБАЛСМ „Пирогов“. Според констатациите на проверяващите, информацията за липса на свободни легла в УМБАЛ [фирма] е бил подаден в РКЦ в 20.14 часа, но завеждащия работната смяна д-р Б. Д. С. не е уведомила своевременно д-р Д. С. за това. Диспечерският екип бил длъжен да назначи режим на придвижване на мобилния спешен екип. Мобилният спешен екип се подчинявал на назначения от диспечерския екип на координационната централа режим на придвижване, като може да го промени при нужда по собствена преценка, за което задължително уведомява диспечерския екип. Прието е в АУАН № А27-197/20.08.2018г., че е допуснато нарушение на глава втора, раздел VI, т.1, т.1.2, т.1.3 от Наредба № 12/21.03.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“. Въз основа на така изготвения АУАН е издадено и оспореното НП № 27-197/17.01.2019г., в което при идентична фактическа обстановка деянието е квалифицирано като нарушение на глава втора, раздел VI, т.1, т.1.2, т.1.3 и раздел V, т.4.2.3 и т.4.2.4 от Наредба № 3/06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“.

Касационната инстанция по същество приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Противно на твърдението на касатора, настоящата съдебна инстанция счита, че при издаване на наказателното постановление са били допуснати съществени нарушения по см. на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН, които са налагали и обуславяли отмяната му. За съществени следва да се приемат само онези нарушения, които са довели до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. Със съставянето на АУАН № А27-197/20.08.2018г. Б. Д. С. е била привлечена към административно-наказателна отговорност за извършени според актосъставителя нарушения по глава втора, раздел VI, т.1, т.1.2, т.1.3 от Наредба № 12/21.03.2017г. за

утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“. Към датата на извършване на вмененото административно нарушение- 28.02.2018г., Наредба № 12/30.12.2015г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, а не както неправилно е посочено Наредба № 12/21.03.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ е била отменена в ДВ. бр.86/27.10.2017г. в сила от 31.10.2017г. Повдигнато е административно-наказателно обвинение по несъществуващ нормативен акт, което съставлява грубо нарушение по чл.42 т.5 от ЗАНН.

Впоследствие в НП е въведена различна правна квалификация на деянието, като такова изпълващо състава на нарушение на глава втора, раздел VI, т.1, т.1.2, т.1.3 и раздел V, т.4.2.3 и т.4.2.4 от Наредба № 3/06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, обнародвана в ДВ, бр.86/27.10.2017г. Действително, съгласно чл.53 ал.2 от ЗАНН, административно-наказващия орган разполага с правомощие да издаде наказателно постановление и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В конкретния случай, не е приложима тази нормативна регламентация, защото нито нарушението е безусловно доказано, нито вината на ответника. Нещо повече, за първи път в наказателния акт срещу Б. Д. С. е вменено извършването на нарушение по глава втора, раздел V, т.4.2.3 и т.4.2.4. Липсва и словесно описание на изпълнителното деяние, като не е ясно какво противоправно поведение е имал ответника. Процесуално недопустимо е съдът да предполага какво е било действителното административно-наказателно обвинение, като по пътя на тълкуването и подразбирането да извежда волята на контролния орган.

Касае за допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила, от категорията на основните в административно-наказателния процес, което съставлява абсолютно основание за отмяна на наказателния акт от 17.01.2019г.

На следващо място, за да може с издаването на едно наказателно постановление да се реализира административно-наказателна отговорност на дадено лице, следва наказателното постановление да съдържа законово регламентиран минимален обем информация. Фактите и обстоятелствата, които в постановлението безусловно следва да са налице, са посочени в чл.57 т. 5 и т.6 от ЗАНН /описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени) и те съставляват мотивите - фактическите и правните основания, от които следва постановението от наказващия орган резултат.

Настоящият съдебен състав, приема, че така въведените нормативни изисквания относно правилното правно квалифициране на установеното при проверката не са спазени, поради което наказателното постановление от 17.01.2019г. е издадено при съществено нарушение на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН, обратно на развитите доводи от касатора. Изискването за точно посочване на законовата разпоредба, която е нарушена е задължителен реквизит на АУАН и на наказателното постановление. Това е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за

защитата на правата и интересите на гражданите и юридическите лица - страни в административно-наказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С посочването на конкретната нарушена законова норма се довежда до знанието на адресата защо и на какво основание административно-наказващият орган е пристъпил към налагане на конкретна административна санкция, което е предпоставка да организира адекватно защитата си. От друга страна точното посочване на нарушената норма улеснява и прави възможен контрола за законосъобразност на НП, упражняван при обжалването му пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за посочване на нарушените законови разпоредби според ЗАНН е такова, че неправилната правна квалификация на фактическата обстановка съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна му. В наказателното постановление трябва да има пълно, безпротиворечиво единство между установените факти и подвеждането им под правилната правна норма на материалния закон. Административно-наказателното производство въвежда строги правила за осъществяването му както в основния закон - ЗАНН, така и в специалните закони, в случая ЗЛЗ, които определят различните видове административни нарушения и наказанията за тях. Когато държавните органи искат да ангажират административно-наказателната отговорност на едно лице, извършител на административно нарушение, са задължени съобразно чл.6 от ЗАНН, след като опишат нарушението както от обективна, така и от субективна страна, вярно да го квалифицират с относимата към състава му правна норма. От обективна страна, административното нарушение се характеризира и с формите на изпълнителното деяние, както и с предмета на нарушението.

В тази насока и в процесния казус, липсва посочена в НП правна норма, съдържаща конкретно правило за поведение, за което виновно изпълни Б. Д. С. да може да носи юридическа отговорност. Не са изложени и никакви съждения относно субективната страна на деянието, извършено ли е виновно и при каква форма на вината.

По принцип въззивният съд подлага на преценка доказателствата по делото, фактическите и правни изводи на наказващия орган, като в производството по чл.59-чл.63 от ЗАНН осъществява контрол по съществуването на спора, който включва и квалификацията на установеното административно нарушение. СРС е изпълнил процесуалното си задължение да вземе необходимите мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/, като е изяснил всестранно и пълно всички факти, включени в предмета на доказване по делото. В хода на съдебното следствие, чрез допустимите доказателствени средства, СРС, НО, 116-ти състав е извършил задълбочена преценка на обстоятелствата има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация и авторството на деянието.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 06.03.2020г. на СРС, НО, 116-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН в полза на Б. Д. С. следва да бъдат възстановени направените разноски в процеса, които са доказани в размер на сумата от 600.00 лева и представляват заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв.Р. Х., съгласно договор за правна защита и съдействие № 801547/11.02.2019г.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 59528 от 06.03.2020г., постановено по нахд № 10440/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Б. Д. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район „В.“, [улица] сумата от 600.00 /шестотин/ лева на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.